

“

คุณเดีจ... คนที่จะเป็นหัวหน้าคนได้
จะเป็นผู้นำเขาได้ ถ้าทำเท่าคนอื่นมันก็
เป็นไม่ได้หรอก จำคำนี้ไว้ ถ้าเราทำแค่
เท่ากับเขา แล้วคิดจะเป็นผู้นำเขา มัน
เป็นไปได้ไม่ได้หรอก

”

เหตุที่ทำให้คุณยายแตกฉาน วิชาธรรมกาย

วันนั้นจำได้ว่า เป็นสัปดาห์ใกล้วันคล้ายวันเกิด ของพระ
เดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว พวกเราที่อยู่วัดทั้ง ๓ อาศรม
รวมทั้งผู้ที่มาวัดประจำอีกหลายคน ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ
ที่จะต้องรวมกลุ่มพากันไปกราบแสดงมุทิตาสักการะและ
ขอรับฟังโอวาทจากท่าน ซึ่งในที่สุดก็ไม่เคยผิดหวังสักปี พระ
เดชพระคุณหลวงพ่อก็ให้โอวาทได้ลึกซึ้งจับใจ มีข้อคิดคำคม
ให้พวกเราต้องหันกลับมาพิจารณาตนเองว่า ที่เราเคย

ปฏิกุณฺณทังในใจและคำพูดว่า “จะตามติดและติดตามพระ
เดชพระคุณหลวงพ่อตั่งสองและคุณยายอาจารย์สร้าง
บารมีไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม” นั้น บัดนี้เราเดินตามอยู่ห่าง
ท่านแค่ไหน หรือว่าจะไม่เห็นฝุ่นเสียแล้ว!!!

มีบันทึกในสมุดบันทึกเล่มที่ ๕ ของพวกเราคนหนึ่ง จด
โอวาทวันเกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่เป็นลายมืออยู่ๆ
จับใจความสำคัญได้ว่า

“พวกเราเข้ามาอยู่ในวัดกันบางคนก็มาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด
ใหม่ๆ หลายคนอยู่วัดมาหลายสิบปี ทุกคนตั้งใจมาแต่แรกว่า
เป้าหมายหลักที่เข้าวัดมาคือทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ
สร้างบารมี และจะใช้วิธีนั่งสมาธิทำใจหยุดใจนิ่งให้เข้าถึง
ธรรมกาย เป็นอุปกรณ์หลักสำหรับถ่างทางไปพระนิพพาน
เพราะฉะนั้น งานหลักของทุกคนคือนั่งสมาธิ แต่เนื่องจาก
งานเผยแผ่พระพุทธศาสนาแตกลูกแตกดอกออกไปมาก
หากไม่รู้จักแบ่งงานแบ่งเวลาให้เหมาะสม ชั่วโมงนั่งสมาธิ
อาจถูกเบียดแบ่งไปใช้ทำงานอื่น บางคนอาจถึงขนาดหลง
เพริศไปเอาดีทางงานหยาบ ใครก็ตามเมื่อมีเวลาทำงาน
ละเอียดย่น้อย คือนั่งสมาธิน้อย ผลสัมฤทธิ์ในการนั่งสมาธิ
ย่อมเกิดยากขึ้นทุกทีๆ ความแตกฉานในวิชาธรรมกายที่
หวังไว้แต่แรก จึงเป็นอันหมดหวัง

วิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระเดช
พระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนีค้นพบ แล้วนำมาถ่ายทอด

ให้ศิษยานุศิษย์ของท่านนั้น มีอิทธิปาฏิหาริย์ปรากฏให้เห็น เป็นอัศจรรย์อยู่บ่อยๆ มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันเป็นประจักษ์พยาน อิทธิปาฏิหาริย์เป็นอภิคุณาที่เป็นผลพลอยเกิดจากการบำเพ็ญฌาน ในเส้นทางไปสู่โลกุตตรมานของพระอรหันต์ทั้งหลาย สิ่งนั้นมีจริงแต่ท่านไม่ยึดติดและไม่นำมาใช้เพราะท่านมุ่งไปสู่เป้าหมายที่สูงกว่า คือ อาสวักขยญาณ ความหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง เข้าสู่พระนิพพานอันเกษม...”

“...คุณยายอาจารย์ของพวกเราท่านเป็นนักศึกษาวิชาธรรมกาย กว่าท่านจะเรียนสำเร็จ และแตกฉานในวิชชาจนเอาวิชชามาใช้ได้ ท่านต้องใช้ความเพียรอย่างยิ่งยวดในการแสวงหาโอกาส และเมื่อได้มีโอกาสมาเป็นลูกศิษย์พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ ท่านก็เอาใจจดจ่ออยู่กับการนั่งสมาธิ ทำใจหยุดใจนิ่งตามคำสอนของหลวงปู่ ชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว งานหลักในการสร้างบารมีของคุณยายจึงเป็นการนั่งสมาธิอย่างต่อเนื่อง ตลอดเวลากลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง คุณยายเห็นความสำคัญของเวลาทำงานละเอียดมาก ถึงเวลาต้องไปนั่งทำวิชา ในโรงงานทำวิชาไม่เคยขาดหรือชักช้า

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ละสังขาร และอาจารย์คนแรกของท่านคือ คุณยายทองสุข สำแดงปั้น ก็ล่วงลับไปอีกคน ในเวลา ๒-๓ ปีต่อมา คุณยายของเราก็นั่งสมาธิทำวิชาต่อ

ไปตามลำพัง ในบ้านหลังเก่าของคุณยายทองสุข ซึ่งต่อมา พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโยให้เรียกบ้านหลังนั้นว่า **บ้านกัลยาณมิตร เลขที่ ๑** เป็นบ้านสำคัญหลังหนึ่งใน ประวัติศาสตร์ของการสร้างวัดพระธรรมกาย

คุณยายอาจารย์เข้มงวดเรื่องการนั่งสมาธิของลูกศิษย์ รุ่นแรกๆ ที่นั่งทำภาวนาในบ้านหลังนี้มาก ท่านให้นั่งต่อเนื่องกันวันละหลายชั่วโมง แม้ท่านจะไม่ช่างพูดช่างเล่า แต่ท่านก็มีวิธีพูด วิธียกเรื่องมาเล่าให้ฟังเป็นกำลังใจได้ถูก จังหวะเสมอ เหมือนท่านรู้ทันความคิดของเราอยู่ตลอดเวลา

เรื่องเจโตปริยญาณ หรือ ความสามารถในการหยั่งรู้ใจคน สามารถอ่านความคิดของผู้อื่น คือ รู้ว่าใครกำลังคิดอะไรอยู่ แม้ที่สุด รู้กระทั่งว่าใครกำลังใจเศร้าหมองหรือผ่องใสนี้ ลูก ศิษย์ของคุณยายทุกคนเกรงกันมาก ขนาดว่าพอท่านพูด เปรยขึ้นมาทีไร เจ้าของคดีแต่ละคดีก็มีอันเป็นให้เสียวสัน หลังวาบไปที่เดียว...”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัดซีโวล่าไว้ตอนหนึ่งว่า “ขณะนั้นหลวงพ่อยังไม่ได้บวช ได้ประจักษ์ในฤทธิ์ข้อนี้ หลายครั้งเข้า วันหนึ่งจึงถามคุณยายว่า “ยาย คนอื่นเขาก็นั่ง ๖ ชั่วโมง เหมือนกับยาย แล้วทำไมเขาไม่แตกฉานเท่า ยาย”

คุณยายนิ่งไปพักหนึ่งแล้วก็ตอบชัดเจนว่า “คุณเฒ่า... คน ที่จะเป็นหัวหน้าคนได้ จะเป็นผู้นำเขาได้ ถ้าทำเท่าคน

อื่นมันก็เป็นไม่ได้หรอกจำคำนี้ไว้ ถ้าเราทำแค่เท่ากับเขา แล้วคิดจะเป็นผู้นำเขา มันก็เป็นไม่ได้หรอก”

“แล้วยายทำยังไง” หลวงพ่อยังไม่หายสงสัย

คราวนี้คุณยายบรรยายภาพชัด “ยายนะ กลางวันต้องนั่ง ๖ ชั่วโมง กลางคืนเข้าเวร ก็ต้องนั่ง ๖ ชั่วโมง เวลานั้น หัวเด็ดตีนขาด ๖ ชั่วโมง ยายไม่ขยับเลย ที่แรกมันก็ไม่ค่อยได้ ยายก็ฝืนไป เพราะขยับตัวเปลี่ยนท่านั่งแต่ละที ใจมันมักจะเคลื่อนจากศูนย์กลางกาย ยายก็ฝืนๆ ไป คิดว่า ทั้งสังขารมันไปเลย ไม่งั้นเดี๋ยวเราก็จะตามหลวงพ่อกันไม่ทัน หากท่านสั่งให้เราทำกรรมะละเอียดยๆ เราก็จะทำไม่ได้เพราะฉะนั้นตัดอก ตัดใจ ตายก็ให้มันตายไปเถอะ ยายก็ฝืนใจนั่งไป ที่แรกมันก็ไม่ค่อยครบ ๖ ชั่วโมง แต่ในที่สุดก็ได้”

หลวงพ่อยากรู้อาการของคนอื่นบ้าง ก็เลยถามอีก “แล้วคนอื่นเขาไม่ได้ทรมานอย่างกะยายหรือ”

คุณยายตอบว่า “เขาก็ทรมานเหมือนกัน แต่ว่าได้แค่ชั่วโมง สองชั่วโมง เดี่ยวเขาก็ต้องพลิกเปลี่ยนท่านั่งกันแล้ว จิตเขาก็ต้องถอยกลับกันมาอีก หลังจากยายเข้าไปอยู่ได้ปีหนึ่งแล้ว พอ ๖ ชั่วโมงนี้ยายนั่งรวดไม่มีขยับ ทั้งชีวิตมันลงไปเลย ยายขาดรู้คือขาดการรับรู้ทางด้านกายเนื้อไปเลย แต่ไปรู้ละเอียดๆ พระธรรมกายข้างในไหลขึ้นมาเป็นสาย ยายไปรับรู้เอาวิชาข้างในโน้น ข้างนอกยายทิ้งมันไปเลย จะตายก็ข้างมันเถอะ ยายตัดใจอย่างนี้”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อนำเรื่องนี้มาเล่าให้ลูกศิษย์ฟัง แล้วเทียบเคียงเรื่องราวในสมัยพุทธกาลว่า เคยอ่านแต่ใน พุทธประวัติพบว่า วันที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ พระองค์อธิษฐานจิตว่า แม้เลือดเนื้อในร่างกายจะแห้งเหือด หายไปเหลือแต่หนังเอ็นกระดูกก็ตามที ถ้าไม่บรรลุสัมมา สัมโพธิญาณ ยอมตายมันตรงนี้ บุคคลที่คิดทำนองเดียวกันนี้ มีชีวิตอยู่ในชาติเดียวกับเรา呢 เราได้เห็นแล้ว ๒ ท่าน ท่าน แรกก็คือพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ๙ ท่านเอาชีวิต เป็นเดิมพัน แล้วไปเอาธรรมะมาให้เรา ท่านที่ ๒ คือคุณยาย อาจารย์ “หลวงพ่อก็คือใจว่า เราเคยอ่านเจอแต่ในหนังสือ ไม่นึกไม่ฝันว่าจะเจอคนจริงที่ยังมีชีวิตอยู่ มันดีใจจนบอกไม่ถูก แล้วก็มีความมั่นใจว่า เราเลือกครูบาอาจารย์ไม่ผิด เราจะเอา ท่านทั้งสองนี้แหละเป็นต้นแบบ”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็เล่าเพิ่มว่า วันนั้นหลวงพ่อยังถามต่ออีกว่า “ยาย คนที่นั่น ๖ ชั่วโมงรวด ไม่ขยับอย่างยาย มีกี่คน”

คุณยายบอกว่า มีอยู่อีก ๒-๓ คน ก็แสดงว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านก็สร้าง ก็ฝึกลูกของท่าน ไม่เบาอีก เหมือนกัน คือได้ศิษย์ชนิดที่เอาชีวิตเป็นเดิมพันอย่างคุณยายของเราอีก ๒-๓ ท่าน แต่หลวงพ่เอง ไม่มีโอกาสได้พบ เพราะท่านเหล่านั้นละโลกไปเสียก่อนแล้ว

คราวนี้หลวงพ่อก็ตกสยอีกว่า คุณยายมีอะไรดีพิเศษกว่าคนอื่นที่เก่งเท่ากับคุณยาย จึงถามต่ออีกว่า “แล้วทำไม อีก ๒ ท่านนั้นนะ จึงไม่ได้เป็นหัวหน้าเรา”

คุณยายตอบชัด “คนที่จะเป็นหัวหน้ามันต้องทำมากกว่าเขา ยายไม่เหมือนคนอื่น พวกนั้นพอครบ ๖ ชั่วโมงแต่ละคนก็ออกเวอร์ คนอื่นเขาลูกออกไปแล้ว แต่ยายยังไม่ลูก รอให้ชุดใหม่เข้ามาผลัด พอเขานั่งปรับใจกันได้ดี จนกระทั่งละเอียดเท่ากันแล้ว หลวงพ่อท่านก็สั่งวิชาต่อว่า ต้องทำอย่างนั้นๆ พอสั่งเรียบร้อยแล้ว ต่างคนก็ต่างนั่งเข้าที่ทำตาม ที่หลวงพ่อดีปากนำท่านสั่งวิชา แล้วหลวงพ่อก็ทำของท่านนำดังไป ยายจะต้องรอจนกระทั่งหลวงพ่อกำลังวิชาให้กับเวอร์ใหม่เสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งอย่างน้อยๆ ก็อีกครึ่งชั่วโมง บางทีถึง ๑ ชั่วโมง ยายถึงจะลูกออกไปพัก”

แล้วคุณยายก็ให้ข้อคิดต่อไปอีกว่า “คุณเจ้ คุณคิดดูก็แล้วกัน นั่งมา ๖ ชั่วโมง มันอันตรายขบถายขนาดไหน แต่แล้วเพื่อจะเอาวิชาให้มันต่อเนื่อง ไม่ขาดห่วง ขาดตอน ยายต้องอยู่ฟังอีกครึ่งชั่วโมง เป็นอย่างน้อย บางทีถึงหนึ่งชั่วโมง พูดนะมันง่ายนะคุณ แต่เวลาทำจริงนี่มันแทบตายเชียะ แต่ยายก็ทน ฟังหลวงพ่อกำลังวิชาเสร็จเรียบร้อยแล้ว รับรู้คำสั่งแล้ว ยายก็ทำดีคู่กับเขาไปด้วย ดีคู่ไปได้กับเขาแล้ว แล้วยายจึงออกไปพัก

ออกจากโรงงานทำวิชาไปแล้ว ยายก็ตริ๊กของยายไปเรื่อย พอถึงเวลาจะเข้าเวรใหม่ คนอื่นเขาก็จะเข้าตอนถึงเวลา แต่ยาย อย่างน้อยต้องเข้าไปก่อนสัก ๑๕ นาที เพื่อว่าตอนท้ายชั่วโมงของชุดนั้น หลวงพ่อท่านจะอบรมพวกนั้นว่ายังไบบ้าง ซึ่งถ้าใครทำผิดทำพลาดอะไร ท่านจะเตือน ท่านจะอบรมก็ตอนท้ายที่จะเลิกนี้แหละ ที่ยายต้องรีบเข้าไปฟัง พอฟังรับรู้ รับทราบเรียบร้อยแล้ว พวกเวรเดียวกันกับยาย เขาถึงจะเข้ามา

ตกลงความรู้ที่หลวงพ่อมิฉะนั้น ยายไม่ปล่อยให้ตกให้หล่นเลย ยายได้หมด เริ่มต้นอย่างไร ตบท้ายอย่างไร ส่งต่อกันอย่างไร ยายรู้หมด ยายทำได้หมด นั้นแหละ หลวงพ่อท่านจึงให้ยายเป็นหัวหน้า”

พระเดชพระคุณหลวงปู่เล่าเรื่องความรับผิดชอบของคุณยายให้ฟังจบแล้ว ก็หันมาย้ำให้พวกเราทุกคนที่เป็นลูกหลานคุณยายจดจำไว้ในใจว่า “พวกเราไม่ว่ารูปใด คนใด หากได้เป็นหัวหน้าบ้าน หัวหน้าแผนก หัวหน้ากอง หัวหน้าสำนัก หรือเป็นหัวหน้าอะไรก็ตาม ต้องเอาต้นแบบความรับผิดชอบของคุณยายในลักษณะนี้ไปถือปฏิบัติ ถ้าไม่ทำให้ได้อย่างท่าน ก็จะได้เพียงชื่อสักแต่ว่าเป็นหัวหน้าเท่านั้น แต่เป็นหัวหน้าที่บกพร่อง ขำร้ายพอมีการปรับปรุงหน่วยงาน ปรับเปลี่ยนหน้าที่ ตัวเองเป็นหัวหน้ามาตั้งหลายรอบ หลายปี แต่งานยังอยู่แค่นั้นไม่พัฒนาให้ดีขึ้นเลย คณะ

กรรมการเขาก็อาจจะต้องเอารุ่นน้องรุ่นหลังขึ้นมาเป็น
หัวหน้าแทน ถึงตอนนั้นจะมาหาว่าหลงพ่อลำเอียงไม่ได้ละ”

“...ใครก็ตาม ถ้าครั้งใดมีความรู้สึกที่ผู้บังคับบัญชา ครูบา
อาจารย์ หรือผู้บริหาร ของตนชักลำเอียง ชักอย่างนั้นอย่างนี้
ขอให้รีบห้ามความคิดในลักษณะนั้นเสียโดยฉับไว ประเดี๋ยว
นรกจะกินหัว แล้วหันมาพิจารณาดูตัวเองให้ดีก่อนว่า เรามัน
ผิดหรือบกพร่องอะไร ตรงไหน แล้วรีบแก้ไขเสีย แต่ถ้าค้นไม่
พบ หาไม่เจอ ก็ให้ไปกราบผู้บังคับบัญชา ขอคำแนะนำจาก
ท่านโดยตรง แต่ไม่ใช่ไปคาดคั้น หรือทำหน้านี้วี้ดขมวด
แสดงอาการโกรธเคืองท่าน จะได้ไม่เป็นการหาบาปด้วย
ความคิดดี ๆ ของเราเอง”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี